

Éljetek egységben!

Lekció: Mt. 11.20-30/Textus: Ef. 4.1-6

2014. április 27.

„*Kérlek tehát titeket...*” – folytatja Pál apostol az Efézusi levelet. Itt, a levél közepén fordulat következik: eddig arról volt szó, mi mindent tett Isten Krisztusban értünk, innentől pedig az lesz a levél tárgya, hogyan éljünk mindennek fényében. Ha eddig annak a kezdősornak az alapján magasztalta az Urat, valamint imádkozott Pál a gyülekezetért, hogy „*áldott a mi Urunk, Jézus Krisztus Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával*” (1.3), most azzal nyitja meg a következő részt, hogy „*éljetek méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívattatok.*” Bevezeti ez a levél számos soron következő témáját, amelyek közül az első a gyülekezet egysége és sokszínűsége. Ebből a nagyobb szakaszból ma a gyülekezet egysége áll előttünk.

Mit jelent méltó módon élni ahhoz a csodálatos elhíváshoz, amellyel Isten Krisztusban kiválasztott minket a magáénak a világ teremtése előtt, fiaivá fogadott, és elpecsételt Szentlélekkel, örökségünk zálogával? Mit jelent méltónak lenni ahhoz a felfoghatatlan isteni tethez, hogy bár halottak voltunk, Krisztusban életre keltett minket, valamint távoliak, idegenek voltunk, és ő közel hozott, családjába fogadott? Mit jelent, kérdezhetnénk most Pállal, méltónak lenni ahhoz a csodához, hogy Jézus Krisztus a saját testében, a kereszten bontotta le a gyűlölet és előítélet, a kirekesztés falait zsidók és pogányok között, valamint minden emberi ellenségeskedést eltörölt magában? Az apostol válasza: ha ehhez az evangéliumhoz, ehhez az elhíváshoz méltók akartok lenni, éljetek egységben. Nem egyéni erkölcsi buzdítással, hanem a közösség egységére, a szeretet megélésére vonatkozó felszólítással kezdi. Lássuk hát 1. ennek a felszólításnak a *problémáját*; 2. az egység megélésének a *motivációját*; majd 3. annak *lehetőségét*; és végül 4. a *gyakorlatát*.

I. A probléma

Ha komolyan vettük, sőt, ha magával ragadott bennünket az, amit az Efézusi levélben a Szentlélek kijelentett az egyházzal, akkor nem tehetjük, hogy nem ütközhetünk bele abba a problémába, amelyet a most olvasott versek okoznak. Eddig dicsőséges magasságokban szárnyaltunk, de most, mintha nagyon is megérkeznénk a földre. Korábban azt hallottuk, hogy Isten Krisztusban nekünk, az egyháznak jelentette ki azt a nagy titkot, hogy Krisztusban egybefoglal mindeneket (1.10), azaz meggyógyítja, újjáteremti a sok sebből vérző teremtett világot – és az egyház ennek jele, előíze. Azzal is szembesültünk, hogy az egyház, és annak részeként minden gyülekezet, a miénk is, az a közösség, amelynek Isten odaadta azt a Krisztust, aki feltámadásával legyőzte a gonosz és démoni erőket, és őt tette az egyházban fejjé, amely az ő teste és teljessége. (1.22). Betölt minket a Krisztus! – hallottuk. Majd arról beszélt az apostol, hogy a gyülekezet élete által lesz ismertté a démoni világ előtt Isten bölcsessége, amelyet Krisztusban, az ő halálában és annak megbékéltető erejében tett nyilvánvalóvá (3.10). Hallottunk Krisztus bennünk munkálkodó erejéről, a belső ember megerősödéséről, a szeretetben való meggyökerezésről... és most, váratlanul, előttünk a mindennapok:

„teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel...”
Micsoda magasságokban jártunk! Micsoda ívet vett végig az apostol! És akkor viseljük el egymást, valamint türelem és alázat...? Hogy van ez, hogyan lehetséges ez? Ilyen mindennapiság, közönségesség az Isten népében, amely a jele annak, hogy ő egybeszerkeszt mindeneket, amely a teljessége annak, aki teljessé tesz mindent mindenekben? Érezzük a feszültséget, látjuk a problémát: vagy az egyik, vagy a másik, de a kettő együtt nem lehet érvényes. Vagy igaz a gyülekezet dicsőséges volta, Isten által lakott volta, a megbékéltetés hihetetlen csodája, vagy pedig ugyanúgy van köztünk büszkeség, széthúzás, türelmetlenség, mint máshol - de akkor nem lenne jobb csendben félretenni a nagyívű kijelentéseket? Hogyan állhat e kettő egymás mellett? Vagy a nagy kijelentések az igazak – de akkor nekünk nincs sok közünk hozzájuk, vagy olyanok vagyunk, amilyenek, de akkor a nagy kijelentések nem lehetnek igazak.

Az apostol azonban nem ismeri ezt a vagy-vagyot, és ez a bibliai realizmus lényege. Figyeld meg: a Biblia nem enged abból, hogy az egyház, a gyülekezet által Isten különleges munkája megy végbe a világban. Ugyanakkor nem tagadja, hogy a megváltott emberek közösségében is van széthúzás, büszkeség, szeretetlenség. És ez hihetetlenül felszabadító: nem kell képmutatónak lennünk a nagy kijelentések árnyékában! Ha elhisszük mindazt, amit Isten ígéje kijelent rólunk, nem jár azzal, hogy a szőnyeg alá söpörjük a nehézségeket. Pálnak nincs ilyen problémája. Ugyanakkor nem leszünk reménység nélkül valók sem. Nem hisszük, hogy az egyházban lévő emberi, bűnös valóság kiüresítené a csodáját annak a közösségnek, amit Jézus Krisztus halála és feltámadása által szerzett meg. Szabadok vagyunk szembenézni a tökéletlenségeinkkel és szabadok vagyunk hinni Isten kijelentését rólunk. Így szólít fel az apostol most minket, éljük meg az egységet. Nézzük, mi lehet ennek a motivációja!

II. A motiváció

„Kérlek tehát titeket... éljétek méltón... az elhíváshoz”. Mi ad erőt, mi indít arra, hogy alázattal, szelídséggel, türelemmel hordozzuk el egymást szeretetben, megtartva az egységet? Parancs? Törvény? Vajon így próbálja őket motiválni az apostol? Félelem? Megfelelés? Egyik sem, hanem az elhívás, ami Krisztusban elért.

A keresztyén gyülekezetben – és ez igaz mindarra, amit az apostol el fog mondani a levélben az egyéni etikai kérdésekről éppen úgy, mint a házasságról és családról – nem az az első kérdés, hogyan éljünk Istennek kedves életet, hanem az, hogy miért, miből. És ez radikálissá teszi ezt az életet, hiszen sokkal könnyebb a felszínen, a cselekedetek szintjén változni, mint mélyen, belülről, a szívből.

Nem arról van szó, hogy legyünk egymással szelídek, mert az a jó, legyünk türelmesek, mert úgy helyes. Hordozzuk el egymást, mert akkor vagyunk jó emberek. Mert ez esetben mi motivál? Lehet, hogy a félelem. Ha nem leszek szelíd, megharagszik Isten. Ha nem hordozom a másikat, bajba kerülök, mert nem segít meg. Vagy éppen a megfelelni akarás. Ha elhordozom a másikat, megfelelek a gyülekezeti elvárásoknak. Türelmes vagyok, és látni fogják mások, hogy jó keresztyén vagyok. Vagy éppen a büszkeség motivál. Alázatos vagyok, tehát rendes ember vagyok. Szelíd vagyok másokhoz, tehát tisztelhetnek érte. Hordozom a másikat, most már Istennek is az a dolga, hogy – cserébe – hordozzon, megáldjon engem. Nincs vége annak, hogy

mennyi formát ölthet az énközpontú, hamis motiváció bennünk, és milyen alattomos módon tudjuk magunkat és másokat is félrevezetni azzal, amit jól teszünk. Ezért Isten először mélyebbre néz, és mélyebbre mutat: mi mozgat mindebben? Milyen híváshoz vagy méltó? Ahhoz a híváshoz, hogy jónak kell lenned, mert különben Isten nem áld meg, ahhoz a híváshoz, hogy meg kell felelned másoknak, gyülekezetnek, önmagadnak; vagy ahhoz a híváshoz, amellyel a megfeszített és feltámadott Krisztus kihívott téged a félelemből és a büszkeségből egy új életre?

„*Kérlek tehát titeket...*” Tehát – mondja az apostol. Emlékezzünk, mi előzi ezt meg: „*Aki pedig mindent megtehet, sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük, vagy elgondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökkön-örökké. Ámen.*” Ezért tehát... Érzed, mi motiválja az apostolt, mi motiválja a keresztény embert? Bennünk munkálkodik erejével az, aki feltámasztotta Krisztust a halálból, és aki a maga jobbjára ültette. Vele együtt minket is feltámasztott, és a mennyek világába ültetett, és ez végtelen perspektívát nyitott számunkra: ő mindent megtehet, sokkal bőségesebben, mint kérni, vagy akár elképzelni tudjuk. Ebből a magasztalásból, ebből a doxológiából fakad és táplálkozik az elhíváshoz méltó élet.

Képzeld el, milyen az a szelídség a közösségben, ami azért van, mert szelíden kell lennem – és milyen az, amely abból fakad, hogy milyen szelíden hívt el engem az Úr! Milyen a nehéz emberek elhordozása, mert el kell őket hordoznom, és milyen, amikor azért teszem, mert tudom, a kereszten elhordozott engem Jézus? Milyen a türelem, ami abból fakad, hogy félek, Isten türelmetlen lesz velem, ha nem gyakorlok türelmet – és milyen a türelem, amely abból a hálából él, hogy az én Uram szelíd türelemmel van irántam? Az elhíváshoz méltó élet egyetlen helyes motivációja az elhívás kegyelméből fakadó mérhetetlen hála.

III. A lehetőség

Amikor az apostol arra szólít fel, hogy igyekezzünk „*megtartani a Lélek egységét a béke kötelékével*”, annak a megtartását, megőrzését kéri, ami már megadatott. A gyülekezet egysége elsősorban nem feladat, amit sok munkával elérhetünk, hanem az evangéliumból fakadó valóság, ami a gyülekezet természetéhez, lényegéhez tartozik. Ezt festi a hallgatók elé, amikor egymás után hétszer hangsúlyozza, hogy egyek vagyunk. Azért hívja őket alázaatra, szelídségre, türelemre, hogy ezáltal megőrizze azt, amit már az övék. A legjobb, ha a szakaszt követve a Szentháromság személyeire nézve vesszük ezt végig.

„*Egy a test, egy a Lélek, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást is...*” Nézzetek körbe: ezek az emberek, veled együtt, a Krisztus teste. Egy test vagytok, az egy Szentlélek által. Nincs másik teste a Krisztusnak, és nincs másik Lélek benne, mint benned. A reménység pedig, aminek záloga, pecsétje a Lélek, szintén egy: egy újjáteremtett világ lesz, és nem több. Már most hadd utaljak arra, hogy ez minden keresztényre igaz, bármilyen felekezetben is éljen. Krisztusnak csak egy teste van, egy Lélek által betöltve, egy reménységre előretételeként.

„*Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség...*” Amikor Jézust Úrnak vallod – értened kell, hogy a testvéred (akit néha nehéz elhordozni) ugyanazt a Jézust vallja Urának.

Amikor a hited megvallod, a hited gyakorlod, azt kell látnod, hogy testvéred (akinek hitével kapcsolatban esetleg komoly fenntartásaid vannak) ugyanazt a hitet vallja meg. Újra és újra együtt mondjuk el az egy apostoli hitvallást... És ennek a hitnek a külső pecsétje, a keresztség, szintén egy. Az egy Szentháromság Isten nevébe, ugyanazzal a keresztséggel kereszteltettünk meg, mint a gyülekezet tagjai. Nincs kisebb és nagyobb, megfelelő és igazán jó keresztség. Egy a keresztség, egy a hit, egy az Úr – nézzetek körül!

„Egy az Istene és Atyja mindenknek...” – Az egész életünk az egy teremtőtől, az egy Atyától, mindenek Atyjától származik. És mindezek tényül állnak az efézusi – és a gazdagréti! – gyülekezet tagjai előtt. Ezért nem tettünk semmit, ezért nem kell tennünk semmit, ez így van. Átéltük, hogy a Szentlélek egy közös test tagjává tett? Megtapasztaltuk a reménységet, ami kibomlott a szívünkben? A mi Urunk Jézus? Megvalljuk a hitünket? Rajtunk a keresztség pecsétje, mint akik elválaszthatatlanul Krisztushoz tartozunk? Isten az Atyánk? Ha igen, mindez összeköt, mindez egyé tett és egyé tesz. Ez az előttünk lévő, látható, folyamatosan megélt alapja a gyülekezet egységének. Tartsuk hát meg! Hogyan?

IV. A gyakorlat

Mindezek után szembenézhetünk a felszólítással: a gyakorlat nagyon egyszerű. Ha ennyi háttér, erő, isteni munka, szívbéli hála, napi emlékeztetés van az egyház egysége mögött, nyugodtan elmondhatja az apostol, hogyan éljük meg a gyakorlatban azt, ami a miénk: *„teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel, igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékével.”* Ez a gyakorlat az, ami megtartja, megőrzi azt az egységet, amit Isten Krisztusban létrehozott. Ugyanakkor éppen az, hogy ezért az egyházért, ezért az egységért Krisztus az életét adta, és így teremtette magának, elkötelez minket arra, hogy megéljük. Két dolgot szeretnék ezzel kapcsolatban mondani.

Az első, hogy folyamatosan reflektálnunk kell magunkra ennek érdekében. Talán nem az a jó kérdés, hogy alázatos vagyok-e, szelíd vagyok-e, türelmes vagyok-e, sokkal hasznosabb a másik oldalról indulnunk. Kivel van konfliktusom? Kit kerülök el? Kivel van újra és újra összeütközésem? Melyek azok a helyzetek, amikor türelmetlen vagyok a gyülekezeti közösségben? Mit vagy kit nagyon nehéz elhordoznom? Mikor nem tudok szeretni? Ezekre a kérdésekre, ha Istennel járunk, ha a jelenlétében, imádságban, csendben figyelünk magunkra, könnyen tudunk válaszolni. Könnyen, mert nincs olyan köztünk, akinek nem lennének ilyen gondjai, és könnyen, mert Isten Lelke rámutat a hívő ember életében ezekre. Nem hagy nyugodni, és nem engedi, hogy letagadjuk, vagy megkeményedjünk a haragban, sértettségben. Ha eddig eljutottunk, és felismertük, hogy mi van bennünk, valamint hogy ezzel a Lélek egységét (nemcsak a gyülekezetét) megrontjuk, akkor lesz élővé, amit az apostol mond. Hogyan gyakorolhatnám most a büszkeség helyett az alázatot? Például bocsánatot kérek. Jézusra nézek, és felismerem, hogy szabad vagyok a türelmet a türelmetlenség, a szelídséget a harag és erőszak helyett gyakorolni. Elegendem van egy helyzetből, nehéz nekem egy ember, de milyen jó, hogy Jézus szabaddá tett arra, hogy elhordozzam az illetőt szeretetben. Hordozhatjuk egymást, teljes elfogadással, szeretetben. A nehéz-

voltunkkal, a sajátosságainkkal, a gyengeségeinkkel együtt. És miközben így teszünk, a Lélek egységét tartjuk meg – a Lélek, mivel Krisztusban cselekszünk, így munkálkodik. Így formál minket egymás által, így van jelen Krisztus köztünk. Nem ott van jelen Jézus, ahol nincs semmi baj (olyan közösség nincs), hanem ott – és az a nagykorú gyülekezet! – ahol gyakoroljuk egymás elhordozását szeretetben, alázattal, szelídséggel. Ez a krisztusi gyülekezet.

A felszólítás másik vonatkozása, amit hangsúlyozni kell, hogy mindezt kezdeményező módon, haladéktalanul tegyünk. „*Igyekezetek...*” olvassuk, de az eredeti kifejezés nem annyira „próbálkozást” jelent, mint inkább azt, hogy „tegyetek meg mindent annak érdekében”, „semmi erőfeszítést ne spóroljatok meg azért, hogy...”, vagy „keményen dolgozzatok...”. Azaz, amikor olyan könnyű lenne kivonulni, kívül maradni, hűvös távolságtartással lenni másokkal, a gyülekezettel, mert megbántódtál, elfáradtál, elegend lett; amikor azt mondd, hogy de már annyiszor futottam neki újra, akkor az apostol arra hív, hogy ne add fel. Ne add fel, ne und meg, mert ez a Krisztus teste, mert itt a Lélek egysége, mert velük egy hit, egy Úr, egy keresztség köt össze, mert itt dől el, hogy meglátja-e a világ, a földi és a mennyei, Isten hatalmát Krisztusban. És amikor azt mondanád, hogy nem, ez nem lehet az a közösség, amit Krisztus drága áron megváltott, ami a jele annak, hogy egy nap egybeszerkeszt mindeneket, akkor értsd meg a következőt: éppen azáltal mutatkozik meg ennek a közösségnek az ereje és csodája, hogy te nem adod fel, hogy egyikünk sem adja fel, hogy mi nem adjuk fel.

Mert Jézus ránk néz, és egyszerűen csak annyit mond: „*Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek.*” ÁMEN!

Lovas András